

Г. ДАНДЕНЪ.

Вярвай тжщо, че азъ си имамъ други работи въ тиввата, и . .

Г-жа Сотенвилъ.

Още ли! възможно ли е, зетко, да не познавашъ своите хора. Възможно ли е щото и до сега да не можешъ да са научишъ какъ трѣба да са обнасяшъ камъ благородните?

Г. ДАНДЕНЪ.

Какъ?

Г-жа Сотенвилъ.

Не отличявашъ ли ся никакъ отъ мене? Не щешъ ли да са одучишъ да ми викашъ тжща, и нѣма ли да са научишъ веднажъ за сѣкога да ми казвашъ мадама?

Г. ДАНДЕНЪ.

Поврага! Както ми казвашъ ти зетко, тжй вярвамъ и азъ, че можа да та зова тжщо.

Г-жа Сотенвилъ.

Има много да са казва, и работите не са равни. Да знаешъ, ако ти аресва, че не можешъ да са служишъ съ това изражение камъ една г-жа като мене; при сичко, че си нашъ зетъ, има голѣма разлика между тебе и мене, това ти трѣба да знаешъ.